

JIRA
MALIGOOL

PATRAVADI
MEJUDHON

SUTHISAK
SUCHARITTANONTA

BUNCHA
THANABOONSOMBUT

VEERAPORN
NITIPRAPHA

VOLUME 20
ISSUE 240
AUGUST 2020

YUTHANA
BOONORM

SUPITCHA
TOVIVICH

PRINYAKORN
VORAVAN

ARAYA
RASDJARMREARNSOOK

SUWAN
KONGKHUNTHIAN

thanachart
siripatrachai

inthira
charoenpura

thanasorn
janekankit

tanthai
prasertkul

chatrawee
sentanissak

sarun
pinyarat

donlaporn
chanachai

sirachai
arunrugstichai

kawita
vatanajyankur

doonyapol
srichan

a team

CONTACT

บริษัท เดย์ โพลีส จำกัด
33 ซอยสุนทรวิชัย 4 แขวงบางกะปิ
เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310
☎ 0 2716 6900-4 ต่อ 501

day poets co., ltd.
33 soi soonvijai 4, bangkapi,
huay kwang, bangkok 10310 thailand
☎ 0 2716 6900-4 ext.501

✉
aday@adaymagazine.com

f
adaymagazine

t
adaymagazine

📷
adaymagazine

🌐
adaymagazine.com

📱
adaymagazine
read a day on LINE

COLOR SEPARATING

บริษัท คลาสสิกสแกน จำกัด
© classicscan.co.th

PRINTING

บริษัท คอมฟอร์ม จำกัด
© comform.co.th

DISTRIBUTOR

บริษัท เพ็ญบุญ จัดจำหน่าย จำกัด
☎ 0 2278 0709-12 ☎ 0 2279 1699

PUBLISHER

สุรพงษ์ เจริญชาญชัย
ที่ปรึกษา / บรรณาธิการผู้พิมพ์โฆษณา
นิภา ฝาศรีเจริญ
Editorial Director

FOUNDER

วงศ์ทนง ชัยณรงค์สิงห์
บิตพัฒน สุธสวย
ผู้ก่อตั้ง

EDITORIAL

จิรัช โอภาสพันธ์วงศ์
บรรณาธิการบริหาร

กันตกนิษฐ์ มิตรภักดี
ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร

เอื้อบุญ จงสมชัย
บรรณาธิการ
ดิจิทัลคอนเทนต์

กศพ เพิ่มพูน
ผู้ดูแลสื่อออนไลน์

พัฒนา ค้ายาย
กองบรรณาธิการ

สตรีตฮังก์ พรหมสิน
กองบรรณาธิการ

วิสดา พลอยเพชร
ครีเอทีฟคอนเทนต์ครีเอเตอร์

SUPERFLEX

เพ็ญภา ชาติเผือก
เลขากองบรรณาธิการ

ปิธชา คงฤทธิ์
นักออกแบบภาพประกอบ

ชนพัฒน์ เศรษฐโสรัถ
ช่างภาพ

ดวงสุดา กิตติวัฒน์นันท
ช่างภาพ

สรรพชญ์ วัฒนสิงห์
ช่างภาพ

PRODUCTION

พิรวิทย์ อนันตวงศ์
ที่ปรึกษา

สุกัญญา ทรวงศ์ชาย
ผู้จัดการฝ่ายผลิต

ADVERTISING

มนัสนันท์ รุ่งรัตนสิริกุล
ผู้จัดการฝ่ายโฆษณา

กรณภพ สุชินทร์
ฝ่ายโฆษณาอาวุโส

อนากรณ์ ศรีจุฬางกูร
พงศ์ธิดา อังสุวัฒนากุล
ณัฐวิทย์ ประมุขปฐมศักดิ์
ผู้ช่วยผู้จัดการฝ่ายโฆษณา

CREATIVE MARKETING

ศิวะภาค เจียรณานี
Creative Director

สาวิตรี เหล่ารอด
PR Manager

บันทิววรรณ จอมคำสิงห์
Creative Group Head

พิสิต ศรีปราสาททอง
IT Administrator

GODAYPOETS.COM ONLINE STORE

นพพล เลิศเอกสิทธิ์
Creative Marketing
ณัฐวัตร์ สุพรรณกุล
ศิลปิน

ชกณ กนอมกิตติ
บรรณาธิการสังคม

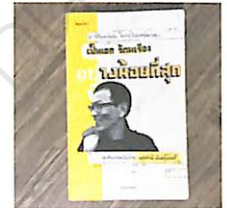
เบญจวรรณ มังกรอัสวกุล
บรรณาธิการไลฟ์สไตล์

น้ำปาย ไชยฤกษ์
บรรณาธิการศิลปวัฒนธรรม

ปวีณกานต์ อินสว่าง
กองบรรณาธิการ

เดือนเพ็ญ จุ้ยประชา
กองบรรณาธิการ

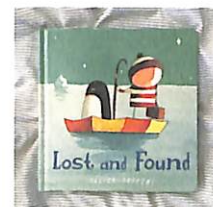
สุภัทรีณี ศรีประดิษฐ์
พิสูจน์อักษร

จรัมพร คุไพรีน
พิสูจน์อักษร

วิษพงษ์ แหล่งหล้า
บรรณาธิการศิลปกรรม

พนิดา มีเดช
ผู้ช่วยบรรณาธิการศิลปกรรม

Béhance

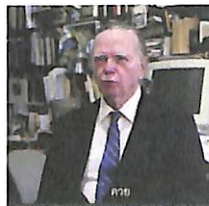
บุญศิรินาฏ รุจากริพย์
ศิลปกรรม

อภิวัฒน์ กองแก้ว
วิดีโอครีเอเตอร์

ชาคริต นิลศาสตร์
วิดีโอครีเอเตอร์

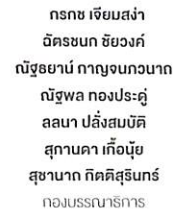

นวกักร์ นาวาเจริญ
วิดีโอครีเอเตอร์

a team junior 16

สุทธาราน นกวิชัย
รัตนา ศรีสัง
วิช่วลดีไซน์เนอร์

ณัฐวัคน์ ตั้งรณกิจโรจน์
บัณฑิต เอ็งฉ้วน
ช่างภาพ

นิชาภา ไตรภัพพาณิชย์
วิดีโอครีเอเตอร์

ณิชาธิย์ สุวรรณศิริกุล
พรพิชชา ศิลานันท์
พิสูจน์อักษร

สิริวรรณ กะสินธุ์รัมย์
ผู้จัดการฝ่ายโฆษณาออนไลน์

ณิชา วัชรระชยะกุล
ณัฐวรรณ ประสิทธิ์โชค
ผู้ช่วยผู้จัดการฝ่ายโฆษณาออนไลน์

อัจจิมา กาญจนสมภทิพย์
เลขานุการฝ่ายโฆษณา

ADMINISTRATOR

ศินสนีย์ สีเขียว
ฝ่ายธุรการ

ศิลปะการทำหนังให้มีชีวิต และศิลปะการใช้ชีวิต
ของคนทำหนังที่อยู่ในใจคนดูจนวันสุดท้าย

FOR

รณชาติ ศิริภัทราชัย

ผู้กำกับจอมขี้ขลาดเจ้าของหนังสือและโฆษณาภาษาไทยๆ
ที่ได้อินไซด์จากการอาศัยอยู่ในสองโลกมาตลอดชีวิต

เรื่อง นำปาย ไชยฤทธิ์ ภาพ ชนพัฒน์ เศรษฐโสรัถ

รณชาติ ศิริภัทราชัย เป็นชาวบางแค จบปริญญาตรีจากคณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และบินไปเรียนต่อระดับปริญญาโทที่ School of Visual Arts เมืองนิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา

ปี 2557 รณชาติเขียนหนังสือเล่มแรกชื่อ *NEW YORK 1st TIME* นิวยอร์กตอนแรกๆ... ว่าด้วยประสบการณ์ 'ครั้งแรก' ของหนุ่มไทยที่เพิ่งเคยไปอยู่นิวยอร์กแบบขี้ขลาดจนคนอ่าน ปล่อยุ่กับซีรีส์วิดีโอ ตลกหน้าตาย *BKK 1st Time* ที่พูดถึง 'ครั้งแรก' ในเมืองไทยของลุงเนลสัน อาจารย์ปรัชญาชาวอเมริกัน ผู้เคยใช้ชีวิตอยู่ในกรุงเทพฯ 3 ปี

ถึงวันนี้ *NEW YORK 1st TIME* ตีพิมพ์ไปแล้วถึง 11 ครั้ง ส่วนวิดีโอลุงเนลสันเพียงตอนแรกก็มีคนดูไปเข้าไป 4 ล้านวิว

หลังจากกลับจากนิวยอร์ก รณชาติเริ่มทำโปรดักชันเฮาส์ชื่อ แชลมอนเฮาส์ ในเครือแชลมอน และมีผลงานภาพยนตร์โฆษณาที่ได้มาตรฐานความกวนสมำเสมอ เช่น วิดีโอป่าไผ่ อดีตสายลับ CIA ของอเมริกาผู้ผันตัวมาเป็นยามรดไฟใต้ดิน และมีความสามารถพิเศษคือการตรวจระเบิดด้วยความเร็วแสง หรือโฆษณาแผ่นลอกสิว The Original ที่เปรียบเทียบความใส่ใจของการลอกสิวเสียกับการดำป่าข้างบ้านชื้อวด หรือพี่ว้ากจอมโอ้อวดอย่างโคตรแสบ

กรุงเทพฯ กับนิวยอร์ก ไทยกับอเมริกา ประสบการณ์ชีวิตของรณชาติที่มีความคอนทราสต์จัดเช่นนี้ กลายเป็นลายเซ็นเฉพาะตัวและทำให้เขากลายเป็นผู้กำกับรุ่นใหม่ที่น่าจับตามอง

“ตอนเด็กๆ เราเรียนโรงเรียนสาธิต มศว ประสานมิตร กรุงเทพฯ แต่ครอบครัวทำธุรกิจอยู่ที่อุบลราชธานี เมื่อ 25 ปีก่อนอุปถัมภ์ ไม่มีอะไรที่อินเทอร์เน็ตเห็นเด็กได้เลย ดังนั้นเวลากลับบ้านช่วงปิดเทอม ความบันเทิงอย่างเดียวของเราจึงเป็นการเช่าวิดีโอพวก *Jurassic Park*, *The Terminator*, *Speed*, *Die Hard* หรือ *Casper* มาดูซ้ำๆ เราเลยชอบหนังเพราะมันเป็นความบันเทิงเดียวในเวลานั้น และเราโตมากับมัน”

ถึงจะชอบดูหนังแค่ไหน แต่โลกของการทำหนังที่เด็กชายธนชาติรู้จักขณะนั้นมีเพียงฮอลลีวูดซึ่งไกลตัวจนอาชีพคนทำหนังไม่เคยอยู่ในสายตา กระทั่งได้อ่าน a day ฉบับ 50 ว่าด้วยคนโฆษณา เขาถึงได้รู้จักอาชีพผู้กำกับโฆษณา และตัดสินใจเลือกเรียนคณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

แต่เมื่อถึงเวลาต้องเลือกภาควิชา ธนชาติก็กลับหันเหไปเรียนภาพยนตร์เพราะหนังเรื่องหนึ่งที่ได้ดูที่ลิโดตอน ม.6

มหา'ลัย เหมืองแร่ คือหนังเรื่องนั้น

“เราเข้าคณะวารสารฯ เพราะอยากเรียนโฆษณา แต่ภาควิชาโฆษณาของที่นี่เป็นสายมาร์เก็ตติ้ง เน้นการวิจัยลูกค้าและวางกลยุทธ์ซึ่งเราไม่ได้สนใจ ขณะเดียวกันช่วงปี 1-2 มีเพื่อนๆ รวมตัวกันทำหนังสั้นส่งประกวด เราก็เริ่มไปออกกองกับเขา ถึงเริ่มสนใจการทำหนัง

“สิ่งที่มีผลกับเรามากคือ *มหา'ลัย เหมืองแร่* หนังเรื่องนี้ทำให้เรารู้สึกว่า มีหนังแบบนี้ด้วยหรอ นั่นเป็นแนวแรกที่เรารู้สึกว่าการทำงานต้องคราฟต์มากๆ เลยไปตามอ่านบทสัมภาษณ์พี่แก๊ง (จิระ มะลิกุล) อ่านนิตยสาร *Bioscope* ถึงได้รู้ว่า อ้อ การทำหนังมันยากอย่างนี้ การถ่ายกลางฝนต้องหอกล้องแบบนี้ หรือการลุยโคลนไปถ่ายทำที่ตะกั่วป่าจังหวัดพังงามันยากนะเว้ย พอเริ่มเห็นหนังจากมุมมองคนทำมากขึ้นเราก็กเริ่มอิน เริ่มสนุก จากที่นึกว่าการทำหนังเกี่ยวข้องกับเราไม่ได้เพราะดูยากและไกลตัว แต่ *มหา'ลัย เหมืองแร่* และนิตยสาร *Bioscope* ทำให้มันดูใกล้ตัวมากขึ้น

“งานแรกที่เราทำไม่ใช่หนังแต่เป็นมิวสิกวิดีโอง่ายๆ เพลง รักแท้ ดูแลไม่ได้ ของวงโปเตโต้ เพื่อส่งประกวดงาน Movie Mania Awards ของคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตอนนั้นมันจะมีกล้อง Mini DV แต่เราจน ไม่มีกล้องอย่างนั้นเลยเอา โดราเอมอน 46 เล่มมานั่งถ่ายทีละช่องๆ แล้วเอาภาพมาเรียงต่อกันเป็นเรื่องรักแท้ของโดราเอมอนที่โนบิตะดูแลไม่ได้ ส่งไปแล้วต้นชนะเฉยเลย มันคงดูเพี้ยนๆ ตลกๆ ดี เข้าใจว่าได้เจอที่เก่งครั้งแรกก็ในงานนี้แหละ”

จากงานแรกไม่นานอนาคตก็ทำหนังเรื่องที่ 2 3 4 ตามมาทั้งในวิชาเรียนและเพื่อส่งประกวด โดยมีหัวใจสำคัญคือความยืดหยุ่นป่วนโครงสร้างหนังตามชนบ เช่น การสร้างอารมณ์ดาร์กๆ มาตลอดเรื่องก่อนจะแกลังกวนประสาทตอนจบเหมือนเอาถาดตบหัวคนดู

มากกว่าความป่วน อีกส่วนผสมสำคัญในงานของอนาคตคือองค์ประกอบ “ไทยๆ” ที่เขายืนยันใส่ลงไปในงานตั้งแต่สมัยมหาวิทยาลัย ยืนยันโฆษณาเรื่องล่าสุด

“เราเป็นเด็กที่มีชีวิตสองส่วนมาตลอด เรียนโรงเรียนแถวอโศก มีแต่เพื่อนที่มีบ้านรวยๆ อยู่เอกมัย มีหมาไกลเดินรีฟเวอร์ 6-7 ตัว ส่วนเราเข้าไปเรียนได้เพราะอาไภวเป็นอาจารย์เฉยๆ ตอนปิดเทอมเราไปอยู่ที่อำเภอตระการพืชผล จังหวัดอุบลราชธานีที่ห่างจากชายแดนไทย-ลาว 50 กิโลเมตร มีชาวบ้านที่เมาเหล้าขามแล้วก็ร้องกรี๊ดอยู่แถวบ้าน หรือชาวบ้านที่ขับมอเตอร์ไซด์คู่กันแล้วเอาเท้าพาดมอเตอร์ไซด์อีกคันหนึ่งไปด้วย

“แม้กระทั่งบ้านที่กรุงเทพฯ ก็ด้วย บ้านของเราอยู่บางแค อากงซื้อบ้านที่นั่นเพราะที่ดินราคาถูก ได้บ้านหลังใหญ่ แต่อากงไม่รู้เลยว่า 20-30 ปีต่อมาข้างบ้านจะเป็นชุมชนแออัดทำให้เราต้องเจอฝุ่นเมี๋ยทะเลาะกันทุกวัน เจอคนเมายาบ้าเดินร้องเพลงอยู่หน้าบ้านตอนตีสามหรือเจอคนกระโดดขึ้นบ้านเพื่อใช้เป็นทางผ่านหนีตำรวจที่มาจับยาบ้ามาแล้ว 3 รอบ เราเติบโตมาระหว่างสองโลก ฉะนั้นความไทยและความบ้านๆ จึงอยู่ในงานของเราตลอดเพราะชีวิตผูกพันกับวิถีแบบนี้ มันถักทอในเนื้อชีวิตเราอย่างแยกไม่ได้”

สำหรับธนชาติ มิติความเป็นไทยไม่ใช่แค่กิมมิกแต่ยังเป็นเครื่องมือที่เชื่อมโยงงานของเขาเข้ากับผู้คน ทุกวันนี้ผู้กำกับหนุ่มจึงยังขยันสังเกตพฤติกรรมคนไทยในสภาพแวดล้อมไทยๆ รอบตัวเสมอ

“เราเป็นผู้ชายที่ขับรถได้ตอนอายุ 31 ที่ผ่านมารเราไม่คิดจะซื้อรถ เพราะชอบใช้ขนส่งมวลชนมาก ชอบนั่งรถเมล์ รถไฟฟ้า ดูชีวิตคน เช่น คนบนรถไฟฟ้าที่ลูกให้เด็กนั่งแต่ผู้ปกครองบอกว่าไม่เป็นไร เราแก็งเงินยังโงะ หรือคนที่ถูกประตูดรถไฟฟ้าหนีบตูดเขาจะหันกลับมาอย่างไรให้มันดูเท่ๆ เราชอบดูพฤติกรรมแบบนี้มาก เรียกว่าเป็นการหาอินไซด์ เพราะถ้าไม่ได้สังเกตสิ่งรอบตัวเราจะไม่รู้อะไรเกี่ยวกับคนที่ดูงานเราเลย”

นอกจากความจัดจ้านครบรสแบบอาหารไทยจะทำให้คนดูโฆษณายาว 4-5 นาทีจนจบ หนึ่งสั้นและโฆษณาหลายตัวของแชลมอนแฮ็คส์ที่ธนชาติกำกับยังพูดถึงปัญหาในสังคมไทย เช่น ‘วิดีโอสาธิตความปลอดภัยบนรถเมล์’ ที่เขาทำล้อเลียนวิดีโอสาธิตความปลอดภัยบนเครื่องบินนั้นพูดถึงความไม่ปลอดภัยเวลาขึ้นรถเมล์ได้สบาย คันๆ และตกลงจนกลายเป็นไวรัลชั่วข้ามคืน

“เราไม่ได้รู้สึกกับความเป็นไทยในแง่บวกไปเสียหมดเพราะการที่คนกระโดดเข้าบ้านเราตอนตีสี่มันกระทบกระเทือนความรู้สึกปลอดภัยของเราหลายๆ แต่มันถึงจุดที่รู้สึกว่าจะให้เราทำยังไง ก็บ้านเราอยู่ตรงนี้ งานของแชลมอนแฮ็คส์ก็คือการเอาความเป็นไทยแบบนี้มาจัดการด้วยความกวนตีน เราเข้าใจว่าอาจจะมีคนอื่นที่วิพากษ์ปัญหาในเชิงสร้างสรรค์กว่านี้ แต่เราเป็นสายกวนตีนใจ เหมือนเพื่อนที่เรารู้แหละว่ามันหวังดีแต่มันก็กวนสันตน์

“แต่ท้ายที่สุดเราก็หวังให้ปัญหาต่างๆ ในสังคมดีขึ้น ยิ่งพอทำงานมาเรื่อยๆ เราก็ได้เห็นว่างานของเรามีผลกระทบต่อสังคมเหมือนกัน เช่น วันแรกที่ ‘วิดีโอสาธิตความปลอดภัยบนรถเมล์’ ออนแอร์แล้วคนแชร์ไปเยอะๆ ชสมก. เขาก็เชิญนักข่าวมานั่งรถเมล์แล้วบอกว่ามันปลอดภัย เราคิดว่ามันคงส่งผลกระทบบ้างไม่มากก็น้อย”

Meet the

of

Feel-Good

บทสนทนาระหว่าง **จิระ มะลิกุล** ผู้กำกับหนังฟีลกู๊ดที่คอหนังไทย
ทุกคนรู้จัก และ **ธนาธิ ศิริภักดิ์** ผู้กำกับโฆษณาผู้เลือกเรียน
ภาพยนตร์เพราะหนังเรื่องหนึ่งของเขา

Master

เป็นเรื่องพิศดารเล็กน้อยเมื่อเราชวน ธนาชาติ ศิริภัทราชัย ผู้กำกับโฆษณาสุดฮิ้วยวน กวนประสาทแห่งค่ายแชนมอนเฮ้าส์ มาคุยกับมาสเตอร์ของเขา ชื่อที่ธนาชาตินี้ก้อออกอย่างรวดเร็ว ไม่ใช่ผู้กำกับโฆษณาเจ้าของรางวัลคานส์ โลออนส์คนไหน แต่กลับเป็นชื่อของผู้กำกับภาพยนตร์ รุ่นใหญ่แทน

จิระ มะลิกุล คือคนนั้น

สำหรับคอหนังไทย คงไม่ต้องอธิบายฝีมือลายมือของจิระมากนักเพราะมันปรากฏชัด ในภาพยนตร์ของเขาอย่าง 15 ค่ำ เดือน 11, มหา'ลัย เหมืองแร่, รัก 7 ปี ดี 7 หน ตอน 42.195 และ พรจากฟ้า ตอน พรปีใหม่

บทละเอียดล่อเป็นมนุษย์ การแสดงเรียบง่ายและจริงใจ ความคราฟต์ในการถ่ายทำ และเรื่องราว 'ฟีลกู๊ด' และหัวใจคนดูในส่วนที่อาจไม่เคยรู้ว่ามีอยู่ คือรสชาติแปลกใหม่ของ วงการหนังไทยในเวลานั้น ยิ่งเมื่อจิระร่วมก่อตั้งค่ายหนัง GTH และ GDH ที่ผลิตผลงานอย่างต่อเนื่องวงการหนังไทยก็ยิ่งคึกคัก จนทำให้ผู้กำกับคนนี้ถูกยกให้เป็นมาสเตอร์ของคนทำหนังไทยและนักเรียนหนังหลายคน หนึ่งในนั้นรวมถึงธนาชาติด้วย เมื่อการดู มหา'ลัย เหมืองแร่ ครั้งแรกตอน ม.6 เปิดโลกภาพยนตร์แบบใหม่ๆ กลายเป็นแรงผลักดันให้เด็กหนุ่มในวันนั้น ตัดสินใจเลือกเรียนสาขาภาพยนตร์และประกอบอาชีพผู้กำกับจนถึงทุกวันนี้

วันที่คุยกันจิระว่างเว้นจากการกำกับภาพยนตร์มานานกว่า 4 ปีและยังไม่มีวีแววของหนังเรื่องใหม่ในเร็ววัน ขณะเดียวกันเขายังตั้งใจทำงานทุกวันในฐานะ Head Producer ทำหน้าที่ให้คำแนะนำผู้กำกับรุ่นน้องในค่ายและผลักดันคนทำหนังรุ่นใหม่อย่างใกล้ชิด

ในฐานะรุ่นน้องนอกค่ายที่ไม่ได้โคจรมาเจอกันบ่อยๆ ธนาชาติจึงใช้โอกาสนี้คุยถึงเรื่อง วิศวกรรมการงาน ชีวิต และเมจิกที่ทำให้ผู้กำกับรุ่นพี่ยืนระยะได้จนถึงปัจจุบัน

Movie

**รชชาติ : ช่วงโควิดที่เพิ่งยังอยู่เหมือนเดิมใหม่
หรือได้หายใจหายคอมากขึ้น**

จิระ : เหมือนเดิม การเป็นคนทำบทเราต้องอ่านบท ทำความ
เข้าใจบทเยอะๆ ไม่ว่าจะอยู่บ้านหรืออยู่ที่ไหน ฉะนั้นช่วงนี้
ที่เริ่มทำบทหนังแต่ละเรื่องผมก็ยังคงต้องอ่านเยอะแยะเหมือน
เดิม แต่เปลี่ยนมาอ่านที่บ้านแทน

การทำหนังมันยากตอนก่อนจะเป็นหนังนี้แหละ คือไม่มี
ใครรู้ว่าตัวหนังสือที่ถูกเขียนมาจะกลายเป็นภาพแบบไหน จะ
สนุกยังไง ตัวแสดงจะพูดด้วยความรู้สึกอะไร ฉะนั้นการอ่าน
บทต้องใช้พลังงานเยอะมาก ซึ่งที่ GDH ทำบทเรื่องหนึ่งกัน
เป็นสิบๆ เวอร์ชัน ทุกๆ เวอร์ชันเราต้องพยายามอ่านโดยทำให้
ตัวเองรู้สึกเหมือนกำลังดูหนังและคุยกับผู้กำกับและคนเขียน
บทให้ได้ว่าพอดูเรื่องนี้จบแล้วเรารู้สึกยังไง ที่ยากคือต้องทำ
เหมือนว่าไม่เคยอ่าน ไม่เคยรู้เรื่องมาก่อนด้วย

D

รสนชาติ : ปกติที่ GDH ดูแลบทกันทีคน

จิระ : หัวทอกเรื่องบทคือที่ววรรณ (วรรณฤดี พงษ์สิทธิศักดิ์) เขาดูแลเรื่องบทและเป็นโปรดิวเซอร์ที่กำหนดทิศทางการหนึ่ง ตั้งแต่เรื่องแรกยันเรื่องล่าสุด งานของผมนะไม่เท่าไร เพราะแค่อ่านบทแล้วก็บอกว่าตรงไหนมันโดนหรือไม่โดน ตรงไหนอ่านแล้วไม่เข้าใจ แต่คุณวรรณฤดีต้องเอาบทไปแก้ไขให้มันดีด้วย

รสนชาติ : เวลาผมทำหนังสือ โฆษณา หรือมิวสิก-วิดีโอ จะมีบางไอเดียที่ดีมากจนเราโคตรตื่นเต้น แต่ก็โคตรเสียวว่ากว่าจะออนแอร์อาจมีคนอื่นทำตัดหน้าเรา พี่เก่งเคยมีโมเมนต์แบบนี้ไหม

จิระ : มีตลอดเวลา ผมพูดเสมอว่าเราคิดได้คนอื่นก็คิดได้ เราไม่ใช่เทวดาที่ไหน แต่ว่าสิ่งที่ทำให้งานของเราไม่มีวันเหมือนใครคือบิกไอเดียซึ่งเปรียบเสมือนดิเอ็นเอของหนัง คอยกำหนดว่าหนังเรื่องนี้ต้องเป็นอย่างไรเท่านั้นและใครก็ลอกไม่ได้ เวลาเขียนบทเราจึงให้ความสำคัญกับบิกไอเดียมากกว่ามันสดใหม่ยังไง

รสนชาติ : พี่เก่งเป็นคนฟันบิกไอเดียของหนังหรือเปล่า

จิระ : คนที่พูดแล้วมีน้ำหนักมากคือพี่วรรณ เขาเป็นคนความจำดีมาก ปกติการทำบทสืบทว่าเวอร์ชันจะมีตัวละครที่เพิ่มมาและหายไป เช่น สมมติเราใส่ตัวละครตัวหนึ่งเพิ่มในเวอร์ชัน 4 แล้วมันก็หายไปเวอร์ชัน 8 แต่ว่ากลับมามีอีกทีในเวอร์ชัน 13 ด้วยชื่อเดิมแต่นิสัยเปลี่ยนไปนิดหน่อย แล้วเขาก็เอามันออกตอนเวอร์ชัน 15 ทั้งหมดนี้พี่วรรณจำได้หมดแบบเข้าใจเหตุผลด้วยว่าตัวละครนี้เข้ามาและหายไปเพราะอะไร เพราะฉะนั้นเขาเป็นคนที่คุมทิศทางของหนังได้ดีมาก ถ้าดูเข้าไปในหนังของ GDH จะพบว่าเขาทำให้หนังที่คนอาจมองว่าเป็นหนังโรแมนติคคอมเมดี้หรือหนังฟีลกู๊ดเหมือนๆ กันมีดิเอ็นเอไม่เหมือนกันเลย ไม่เคยมีหนังเรื่องไหนซ้ำกัน ถึงอย่างนั้นก็ไม่มีใครเป็นคนฟันบิกไอเดียเป็นคนสุดท้ายนะ ส่วนใหญ่เวลาเราคุยบทกันเราจะคุยเข้าไปในตัวละคร คุยเข้าไปในตัวหนังมากกว่า

หลังจากทำบทเสร็จจะมีวัฒนธรรมการเอาชนะใจกันคือการเอาบทไปให้บอร์ดฯ 8-9 คนอ่านและพยายามเอาชนะใจ ซึ่งคนเหล่านั้นไม่ได้มีความรู้เรื่องภาพยนตร์กันทุกคน แต่ทำหน้าที่อื่นๆ เช่น พี่ดีดีแผนกต่างประเทศ พี่เจี๊ยบแผนก PR ซึ่งเขาจะอ่านจากมุมมองและความรู้สึกของตัวเอง ส่วนใหญ่เขาจะพยายามเอาใจช่วย แต่เราก็จะจับได้ว่าที่จริงเขาคิดยังไงกับบท ถ้าเราเอาชนะใจคนส่วนใหญ่ในห้องได้มันก็คล้ายๆ กับว่าหนังเรื่องนี้ทำเงินได้วะ เราก็จะเกิดความมั่นใจในตัวเอง ซึ่งการเอาชนะใจยากมาก ยากกว่าส่งงานตอนเรียนอีก

รสนชาติ : หนังสือจะออกฉายต้องได้คะแนนเต็มจาก บอร์ดฯ เลยไหม

จิระ : ไม่จำเป็น เขาเข้าจริงเราไม่เคยมีการโหวตแต่ใช้สามัญสำนึกของโปรดิวเซอร์ที่เอาบทไปให้บอร์ดฯ บางทีโดนยิงจนพรวดเลยเราก็ต้องมาคุยกันว่าทำไมตอนคุยกับทีมเขียนบท 4-5 คนมันดี มันไปตรองตรงไหน แล้วเราก็หาเจอทุกทีด้วย

ผมพบว่าบทที่ชนะใจคนมันเห็นได้จากแววตาตอนเขาพูดกับเราเลยนะ คือยังไม่ทันเข้าประชุมแต่แค่เจอเรานำประตูแววตาเขาก็เหมือนจะบอกว่า โห้ย ชอบมาก ทำไมมันดีอย่างนี้ แทบจะกระโดดเข้ามาหอมแก้ม (หัวเราะ) แต่ถ้าไม่ชอบก็เห็นเลยว่าแต่ละคนจะหลบตาเรตั้งแต่เจอกันตอนกินข้าวกลางวัน เรารู้แล้วว่าวันนี้เจ็บแน่ๆ ถึงอย่างนั้นก็รู้ว่าสิ่งที่เรากำลังมาถูกหรือไม่ถูกทางยังไง

รสนชาติ : มีเรื่องใหม่ใหม่ที่ผ่านห้องนี้แล้วแต่พี่เก็งและทีมก็ยังไม่ค่อยมั่นใจ แต่ปรากฏว่าฉายแล้ว โดทรดง แอสกั๋วประเทศ

จิระ : ไม่มีเลย อะไรที่ยังชนะใจคนไม่ได้หรือเรายังรู้สึกติดขัดมันจะอยู่ตลอดไปเหมือนเป็นแผลเป็น พอไปดูในโรงหนังเราก็จะเห็นมาฉายในทิวทัศน์เราก็ยังเห็นทุกครั้ง เป็นเหมือนเครื่องทิ่มแทงใจว่าตรงนี้ไม่น่าเลยวะ ภูวาล่าว

เคยได้ยินใหม่ที่สยามสตุดีโอเขาบอกว่าถ้าบทดีหนังก็จะดีแต่ว่าไม่เคยมีหนังดีจากบทสวย ดังนั้นถ้าบทดีทุกอย่างจะราบรื่นไปตลอด เขาไปขายต่างประเทศก็จะขายดีขายดี ดังนั้นเราเลยให้ความสำคัญกับบทมาก เพราะถือเป็นต้นทางที่สำคัญ

รสนชาติ : ผมเคยถามโก้ (ณฐพร บุญประกอบ) ว่าการพัฒนากับพี่เก็งและพี่วรรณเป็นยังไง โก้บอกว่าพี่วรรณเป็นสาย logic หรือเหตุผล ส่วนพี่เก็งเป็นสายเบสิกหรือสัญชาตญาณ จริงไหม

จิระ : ใช่ๆ แต่จริงๆ แล้วสิ่งที่ทั้งผมและพี่วรรณมองหาในผู้กำกับแทบทุกเรื่องคือเมจิก มันคือสิ่งที่ทำให้คนอยากดูหนังทันทีที่เห็นหนังตัวอย่าง เหมือนกับมีผงวิเศษลอยเข้าตาเขา ทันทีที่หนังเข้าโรงเขาจะหยุดหงุดหงิดงุ่นง่านอยากจะดีตัวไปดูให้ได้ ใครมารั้งก็ไม่อยู่แล้วพอดูเขาจะซาบซึ้งเพราะมันพิเศษ ตัดตา และชวนดู มันอาจจะไม่เพอร์เฟกต์แต่ก็เป็นตัวของตัวเองและพิเศษมาก

ยกตัวอย่างตอนนั้นผมไปดูงานทางจอ (งานฉายหนังสั้นจบการศึกษาของนิสิตภาควิชาการภาพยนตร์และภาพนิ่ง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย) ของรุ่นหนู (ชยณพ บุญประกอบ) หนังสือของหนูมีเสน่ห์ดึงดูดจนทำให้ผมวิ่งออกมาจากห้องหน้าเพราะคนกระหีบเท้าจนโรงสั้น พอได้ดูผมเห็นเต็มตาว่าน้องคนนั้นทำหนังได้มีเมจิกมาก เก่งมาก แต่แล้วตอนนั้นเขาก็ไปเป็นสจวร์ตและหายไปจากวงการเลย

หนังสือของหนูเรื่องนั้นชื่อ SuckSeed ปีต่อมามีรุ่นน้องชื่อเจ็อนทำ SuckSeed 2 อีกปีก็มีรุ่นน้องชื่อเยเมนทำ SuckSeed 3 แสดงว่าที่ผมรู้สึกหนังสือของหนูมีเมจิกนั้นเป็นความจริง คือไม่ใช่แค่ผมที่รู้สึกแต่ไอ้เจ็อนและเยเมนก็โดน แล้วทันทีที่ได้ร่วมงานกับหนูเราก็พบว่าสิ่งที่หนูคิดและพูดมันมีเมจิกจริงๆ SuckSeed ของเขาเป็นแรงบันดาลใจให้คนมากมาย ทำให้คนเข้าประกวดดนตรี รู้สึกดีกับดนตรี อยากคินคินกัน นี่คือนี่สิ่งที่ผมบอกว่าคุณกำลังมองหา

งานลუნเนลสันของเบนซ์นี่ผมก็ว่ามีเมจิกนะ เป็นมาลเตอร์พีชเลย โดยเฉพาะตอน 'โดนคนไทยค่าครั้งแรก' ตอนที่ดูผมไม่รู้ว่าเป็นคนทำแต่รู้สึกว่ามันดีไปหมดตั้งแต่แบ็กกราวนด์กองกระดาษรกๆ ที่อยู่หลังคุณเนลสัน จังหวะจะโคนที่ลู่เล้า ภาพอินเสิร์ตทุกอย่างเพอร์เฟกต์มาก ผมว่าศิลปะที่ดีในฐานะที่เป็นสิ่งที่ฝรั่งพูดถึงคนไทยด้วย ถือเป็นการบินที่ประวัติศาสตร์เลยนะ คืออีกร้อยปีจากนี้ไปผมว่าคนจะต้องพูดถึงศิลป์นี้และพูดถึงเบนซ์ในวิชา History of Film (หัวเราะ)

รสนชาติ : พี่เก็งว่าองค์ประกอบที่ทำให้หนังมีเมจิกคือความเชื่อมโยงกับคนส่วนมากหรือเปล่า

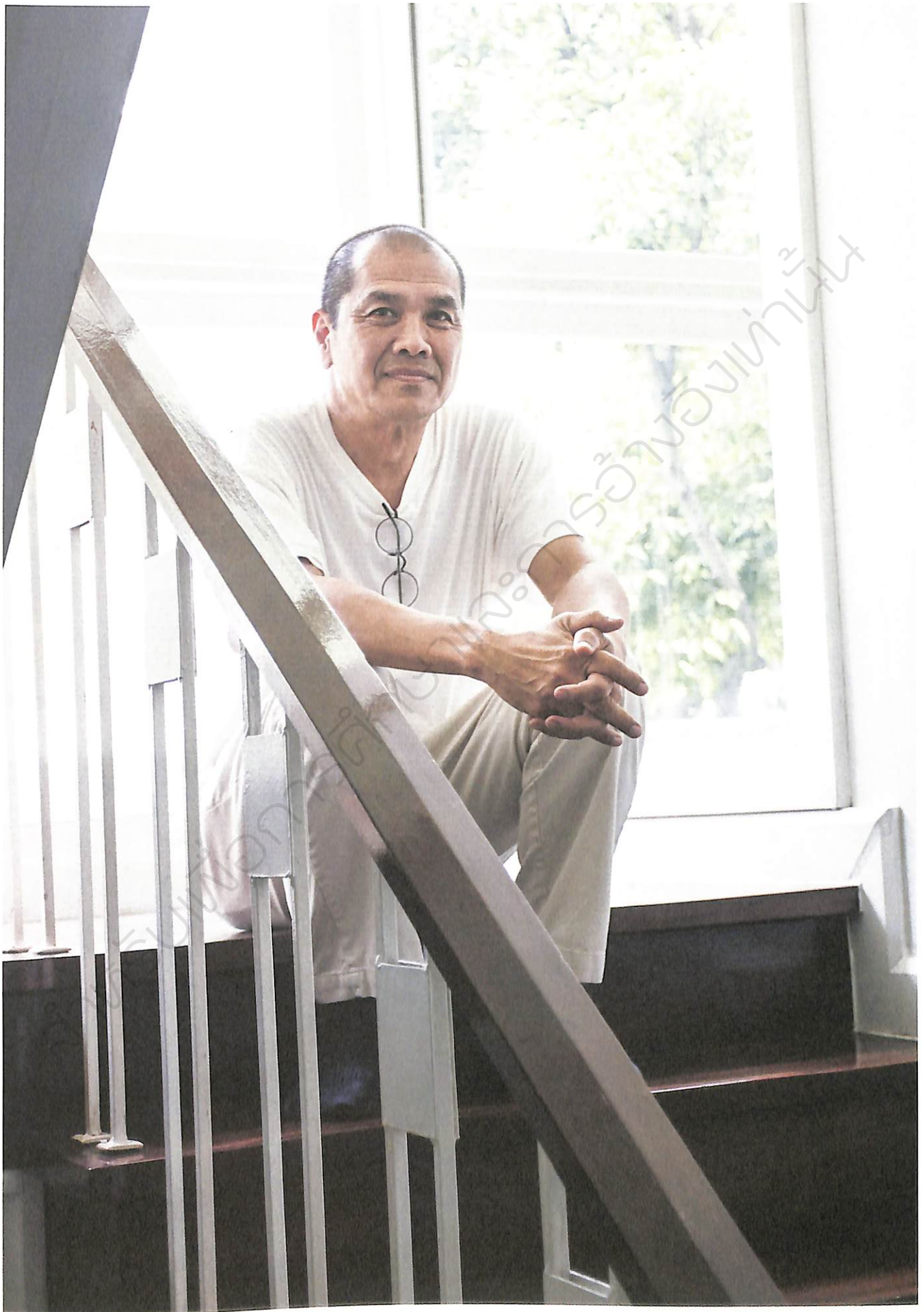
จิระ : เป็นไปได้ ในขณะที่เดียวกันผมว่ามันจะไม่ดีเลยถ้าตอนทำเราดันไปคิดว่าจะทำให้คนอื่นชอบแต่จริงๆ แล้วเราไม่ชอบ หนัง มันจะเสียตัวตน สอง เราจะเสียเวลา สาม เราจะละล้าละลังว่า เอ๊ะ อันนี้เขาชอบหรือเราชอบวะ แล้วมันจะพังไปหมด แต่ทันทีที่เราทำสิ่งที่ตัวเราชอบ มันจะออกมาดี เผอิญสิ่งที่ผมชอบดันมีหลายคนชอบตรงกัน อันนี้ถือว่ามีช่วยไม่ได้ ภูแมส มีสิ่งที่เชื่อมต่อกับคนได้เยอะแยะ

ผมว่าทุกคนเคยดูงานของโด้ง (บรรจง ปิสัญธนะกุล) นี่เป็นตัวอย่างของคนทำงานเต็มไปด้วยชีวิตชีวาและยังสามารถสื่อสารกับคนทุกระดับ ทุกชนชั้น ทุกอาชีพ เป็นคนโชคดีมากที่เกิดมา มีพื้นฐานความคิดที่แมส ผมก็ไม่รู้จะพูดยังไงเหมือนกัน

รสนชาติ : พี่เก็งมีวิธีเหลาตัวเองให้เป็นคนแมส หรือสื่อสารกับคนกลุ่มใหญ่ได้อย่างไร

จิระ : ไม่มีครับ ผมลองมาจนป็นหน้าผมจะเกษียณแล้ว เหลาไม่ได้ เป็นไปไม่ได้ ผมว่าสิ่งนี้เป็นสิ่งที่ต้องสั่งสมมาตั้งแต่เด็ก หมายถึงทุกสิ่งที่เราทำหรือชอบในเวลานั้นคือสิ่งที่เราอยากทำหรือรู้สึกว่าได้ตอนเด็กฯ เช่น ทุกวันนี้ผมไม่พอใจก๊วยเตี๋ยวราดหน้าที่มีในประเทศไทยเลยเพราะมันไม่เหมือนกับราดหน้าที่ผมกินตอนเด็กฯ ซึ่งใส่น้ำตึงหนืดนิดเดียว แต่ทุกวันนี้ใส่น้ำจันทวนเลย ผมก็จะบอกว่าไม่อร่อยซึ่งมันพิสูจน์ไม่ได้ว่าแบบไหนอร่อยกว่ากัน แต่มันคือสิ่งที่ผมชอบ

เรื่องแมสไม่แมสนี้ก็เหมือนกัน เราถูกสร้างมาตั้งแต่ในตอนที่เรารู้สึกว่าสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ดี มันช่วยไม่ได้จริงๆ ที่ตอนเด็กฯ บ้านผมมีพิศอกเกิดบึกซูด เหมือนแรว วางอยู่ทุกชอกทุกมุมในบ้าน โดยที่ผู้ใหญ่ก็ไม่ได้บอกว่าชอบ แต่การที่มีหนังสือชุดนี้แทบทุกเล่มมันก็ต้องแปลว่าดีสิวะ ผมวิเคราะห์ตัวเองว่าผมคงอ่านแล้วรู้สึกว่ามันคือสิ่งที่ดีก็เลยเอามาทำหนัง แล้วผมก็เลยไม่แมสเพราะครอบครัวผมไม่แมสใจ ครอบครัวผมไม่อ่าน โดนัลด์ ดั๊ก (หัวเราะ)

รสนชาติ : วันก่อนผมเพิ่งดู มหา'ลัย เหมืองแร่ อีกครั้ง น่าจะเป็นรอบที่ 5 แล้วแต่ก็ยังสนุก ดูง่าย และฟีลกู๊ดมากด้วย เป็นความรู้สึกเดียวกับที่ดูครั้งแรกตอน ม.6 เลย พี่แก๊งคิดว่า องค์ประกอบอะไรทำให้มันไม่แมส เพราะส่วนตัวผมว่ามันแมสมาก

จิระ : ผมว่าयेอะนะ ถ้าพูดให้เป็นรูปธรรมผมคิดว่าความรู้สึกและหน้าตาของหนังมันดูดี ๆ ดูจริงจังจัง นักแสดงก็จริงไปหน่อย ตอนนั้นเราไปแคสต์นักแสดงกันที่ป้ายรถเมล์เลย ผมว่ามันแปลกไปหน่อย ไม่คุ้นชิน เป็นสิ่งที่เราไม่จำเป็นต้องทำขนาดนั้น หนังก็ไม่ค่อยมีพระเอก นางเอก ผู้ร้ายก็ไม่มี มันไกลจากดราม่าของคนไปนิดหนึ่ง

ตอนนั้นเราพยายามคิดเท่า ๆ ว่าถ้าอ่านตามตัวหนังสือของพี่อากินต์ (อากินต์ ปัญจพรรค์) ผู้ร้ายในเรื่องคงจะเป็นความเหงาของเด็กกรุงเทพฯ ความท้อที่เด็กวิเศษ ๆ จูฬฟ้า ต้องไปรับเงินเช่ากุสิขุดดิน หรือภูมิอากาศที่มีฝนเฉอะแฉะ แต่สุดท้ายมันจับต้องไม่ได้ในผลงาน สำหรับคนที่ยังไม่ได้เข้าไปดูมันขายไม่ได้ สมมติใครมาได้ยินว่าความเหงาเป็นผู้ร้ายเขาก็จะคิดว่า อะไรของมึงวะ (หัวเราะ) มันจับต้องไม่ได้ในทางเอนเตอร์เทนเมนต์ ไม่คุ้มค่ากับเงิน 150 บาท

รสนชาติ : ทุกวันนี้พี่แก๊งยังเป็นกรรมการประกวดหนังสั้นอยู่ไหม

จิระ : เป็นบ้างแต่น้อยลงเพราะเริ่มรู้ตัวว่าโดนน้องๆ น้อกรอกรอเรื่องอายุมาหลายรอบแล้ว หนังมันมีเจเนอเรชันและแพชั่นของมัน ซึ่งทุกวันนี้เจเนอเรชันและแพชั่นของผมกับน้องๆ เริ่มไกลกันจนบางทีผมก็เกรงใจที่จะคอมเมนต์ น้องสื่อสารกับกลุ่มคนของน้องแต่พี่ไปวิจารณ์ด้วยภาษาของพี่มันไม่ค่อยแฟร์

รสนชาติ : แล้วถ้ายังต้องแนะนำน้องๆ ตามเวทีหนังสั้นต่างๆ พี่แก๊งอยากแนะนำอะไรที่สามารถประยุกต์ใช้ได้ทุกเจเนอเรชัน

จิระ : ผมชอบตอนที่ทำหนังเรื่อง มหา'ลัย เหมืองแร่ ผมเอาบทที่เขียนเสร็จแล้วไปอ่านให้พี่อากินต์ฟัง บอกพี่เขาว่าผมเอาเรื่องสั้น 153 ตอนที่พี่เขียนมาใช้ได้ไม่หมด ตัวละครของพี่อากินต์ที่มีเยอะแยะผมก็ใช้ได้ไม่หมด บางทีผมอึดอัดคำพูดจากคนหนึ่งให้มาอยู่ในปากของอีกคนเพื่อที่จะได้ไม่เปลืองตัวละคร ขอถือวิสาสะจัดลำดับเวลาในเรื่องด้วย ปรากฏว่าก่อนที่จะเล่าบทให้ฟัง พี่อากินต์บอกว่า 'แก๊ง คุณจะมาเล่าให้ผมฟังทำไม การทำหนังไม่ใช่การประชุมสภานะ คุณไม่ต้องมากขอความคิดเห็น ถ้าคุณจะทำออกเรือไปอเมริกา ผมจะไปโบกเรือคุณที่ปากน้ำท่าไม้' (หัวเราะ)

แคดมมาก ผมมาคิดตามก็พบว่าจริงเหมือนกัน การทำงานศิลปะไม่ใช่การขอความคิดเห็นแต่คือการมีทิศทาง

ของตัวเองที่ชัดเจน ดังนั้นไม่ว่าใครจะคอมเมนต์ยังไงถ้าเรามีทิศทางที่ชัดเจนเราจะไม่หลงไปไหนแล้วเราจะรู้ว่าต้องฟังคอมเมนต์นี้ ไม่ฟังคอมเมนต์นั้นเพราะมันไม่ใช่สิ่งที่เราอยากทำ

ผมว่าการทำหนังไม่ใช่ศาสตร์ที่สิ้นสุดแล้วเมื่อเปรียบเทียบกับศาสตร์อื่นในโลก เช่น สมมติเบนซ็อนยกทำหมันหมูก็ไปหาตำรามา มันอาจจะเขียนว่าขั้นที่ 1 เอาหมูมาชกให้สลบ ขั้นที่ 2 จับหมูนอนหงาย ขั้นที่ 3 ดูให้แน่ใจว่าหมูตัวนี้เป็นตัวผู้หรือตัวเมีย ขั้นที่ 4 กรีดมีดลงไปตีตำแหน่งนั้นๆ ทำครบ 15 ขั้นตอนหมูเป็นหมันแน่นอน แต่กับหนัง ไม่มีใครสามารถกำหนดกฎเกณฑ์หรือทฤษฎีได้ว่าทำอย่างนี้แล้วจะออกมาดี สิ่งนี้นักวิจารณ์หรือนักทฤษฎีภาพยนตร์พูดก็เป็นการวิเคราะห์เมื่อมันเสร็จแล้ว แต่ขณะที่เรากำลังทำหนังมันเป็นเรื่องวิมานในอากาศ เป็นจินตนาการ ผมพูดเสมอว่าผู้กำกับหรือคนทำหนังก็เหมือนคนที่เดินทางไปอนาคตเข้าไปดูหนังเรื่องนั้นของตัวเองแล้วเอากลับมาทำให้สำเร็จเพราะฉะนั้นถ้าคุณไม่มีภาพที่ชัดเจนอะไรจะเป็นสิ่งที่ทำให้คุณบอกว่า คัต! ดีมาก หรือว่า คัต! ขอเพิ่มอีกหน่อยนะครับ

สำหรับผม หนังเกิดจากความคิดเห็น ไม่ว่าจะหนังหนึ่งตลก ไร้สาระมาก ๆ หรือหนังซีเรียสขนาดไหน ก็จะมีความคิดเห็นของผู้กำกับอยู่ แต่ถ้าเรื่องไหนผู้กำกับไม่ได้ใส่ความคิดเห็นอะไรเกี่ยวกับเรื่องนั้นๆ ลงไปเลยผมว่ามันเสียเวลา คนดูก็ไม่รู้จะดูไปเพื่ออะไร ส่วนด้านคนทำ การทำหนังหนึ่งเรื่องอาศัยทุนทรัพย์และเวลามากมาย วูบเดียวหันชีวิตหายไปเลย 2 ปี วันก่อนคุยกับพัฒน์ (พัฒน์ บุญนิธิพัฒน์) ที่เพิ่งทำซีรีส์ *ฉลาดเกมส์โกง* เสร็จ เขาบอกว่าเริ่มเขียนบทเดือนสิงหาคมปี 2561 ไม่เรียกว่าหันชีวิตก็ไม่รู้จะเรียกว่าอะไรแล้ว และทุกๆ เรื่องก็เป็นอย่างนี้ กว่าปีง (อดิสรณ์ ตรีสิริเกษม) จะทำ *รถไฟฟ้า มาหานะเธอ* เสร็จก็โดนหันไป 4 ปีเต็ม ผมว่ามันสูญเปลืองมากถ้าไม่มีทิศทางที่ชัดเจนจริงๆ

รสนชาติ : พี่แก๊งพูดมาน่าจะสนใจว่าเป็นเรื่องยากที่จะเอาตัวเองไปตัดสินรสนิยมของเด็กต่างเจเนอเรชัน พี่แก๊งทำให้ตัวเองทันโลกยังงี้หรือต้องเสอะอะไรเพื่อทำงานกับผู้กำกับรุ่นใหม่

จิระ : ผมแค่เชื่อใจตัวเองในฐานะที่เราเป็นแฟนหนังไทยและมีชีวิตอยู่ในประเทศนี้นานพอที่จะบอกได้ว่าคนส่วนใหญ่สนใจ-ไม่สนใจอะไร หรือชอบ-ไม่ชอบอะไร พูดตามตรงแล้วมันเป็นการพูดเลื่อนลอยในระดับหนึ่งเพราะเราไม่สามารถบอกได้ว่ามันจริงหรือไม่ แต่ show business และหนังทุกเรื่องในโลกเป็นแบบนี้ คือมีโปรดิวเซอร์บอก หรือที่ผมใช้คำว่าอิอิด ว่าสิ่งนี้คนจะชอบหรือไม่ชอบ สิ่งนี้คนดูแล้วจะรู้เรื่องหรือไม่รู้เรื่อง

ผมบอกผู้กำกับตลอดว่าจินตนาการเป็นหน้าที่ที่คุณต้องรับผิดชอบ แต่การทำให้หนังเป็นไปได้ในทางธุรกิจเป็นหน้าที่ของผม หมายถึงว่าผมจะเอาจินตนาการของคุณไปทำให้คนดูรู้เรื่อง เมื่อคนดูหนึ่งรู้เรื่องเขาก็จะชอบความคิดของคุณ เมื่อคนชอบความคิดของคุณเขาก็จะประทับใจและนำไปบอกต่อ แล้วก็จะมีคนมากมายมาดูหนังของคุณ นั่นหมายความว่าเวลา 2 ปีที่คุณใช้ไปมีรายได้กลับมาและมันจะกลายเป็นอาชีพของคุณ หมายความว่าคุณมีโอกาสทำหนังเรื่องต่อไป เหมือนว่าในที่สุดคุณก็ได้รับอนุญาตจากคนดูให้เป็นผู้กำกับของเขา ผมว่านี่คือสิ่งสำคัญที่สุดและผมพยายามผลักดันทุกๆ โปรเจกต์ให้สมบูรณ์ตามขั้นตอนที่พูดมา

ธนชาติ : เวลาอ่านบทกลับภาษาฉบับพี่เก่งเราจะได้รู้จักพี่เก่งตั้งแต่ช่วงที่ทำหนังเรื่องแรกๆ แต่ผมอยากย้อนกลับไปไกลกว่า มหา'ลัย เหมืองแร่ อีกครั้งว่าตอน ม.ปลาย พี่เก่งเป็นนักเรียนแบบไหนถึงได้โตมาเป็นผู้กำกับอย่างตอนนี้

จ๊ะ : (นั่งคิด) เป็นคนเฉยๆ โรงเรียนของผมเป็นโรงเรียนที่มีแต่สายวิทย์และเด็กเรียนเก่ง ประเภทที่สอบเข้าวิศวะฯ จุฬาฯ ได้ปีละ 50 คน เข้าหมอบได้เยอะแยะ แต่ผมเรียนไม่รู้เรื่องเลย พอเรียน ม.ศ.4 ไม่รู้เรื่อง ตอน ม.ศ.5 ก็ไม่มีทางเข้าใจอะไรได้อีกแล้ว จำได้ว่าตอน ม.ศ.5 เทอม 2 เรียนวิชาเคมี ครูพูดจนเกือบหมดชั่วโมงอยู่แล้ว แต่ผมนึกว่าเขาพูดภาษาต่างดาวเพราะไม่เข้าใจอะไรเลย (หัวเราะ) ถึงอย่างนั้น

